

Chotyměřáček

Ročník 23

Prosinec 2015

ZDARMA

**V roce 1890 byl v Chotyni založen Sbor dobrovolných hasičů.
V roce 1950 byly Chotyně a Grabštejn spojeny do jednoho celku.**

Usnesení z veřejného zasedání zastupitelstva obce Chotyně konaného dne 24. listopadu 2015.

Obecní zastupitelstvo po projednání:

1. Bere na vědomí, že zasedání se zúčastnilo 15 členů zastupitelstva.

2. Schvaluje všemi hlasy 4. rozpočtovou změnu na rok 2015:

Příjmy

Ostat. neinv.přijaté transfery ze SR	-	7 330,-
Invest. přijaté transfery ze SR	+	6 932,91
Ostat. invest.přijaté transfery ze SR	+	42 865,43
Odvádění a čištění odp. vod	-	50 000,-
Nebytové hospodářství	+	30 000,-
celkem příjmy	+	22 468,34

Výdaje

Odvádění a čištění odpad.vod	-	20 000,-
MŠ – nákup ostatních služeb	+	280 000,-
MŠ – budovy, haly a stavby	+	34 000,-
Nebytové hospodářství	+	10 000,-
Kom.sloužby a územní rozvoj	+	250 000,-
Požární ochrana – obnova výstroje	+	50 000,-
celkem výdaje	+	604 000,-

3. Schvaluje všemi hlasy rozpočtové provizorium na začátek roku 2016 do doby schválení rozpočtu v únoru 2016. V měsíci lednu a únoru budou financovány běžné provozní náklady obecního úřadu a bude splácen úvěr.

4. Schvaluje všemi hlasy předložený plán práce zastupitelstva na rok 2016.

5. Schvaluje všemi hlasy Smlouvu o uzavření budoucí smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti a smlouvu o právu provést stavbu č. IP-12-4005939/VB01 LB_Chotyně, Grabštejn p.p.č. 251/12, příp. NN.

Jedná se o přípojku elektřiny pro 3 stavební parcely na Grabštejně před bývalou Oázou.

6. Schvaluje všemi hlasy Dodatek č. 2 k veřejnoprávní smlouvě uzavřené dne 24. 5. 2011 mezi

městem Hrádek nad Nisou a obcí Chotyně v souladu se zákonem č. 128/2000 Sb., o obcích (ve znění pozdějších předpisů) a zákonem č. 553/1991 Sb., o obecní policii (ve znění pozdějších předpisů).

Dodatek řeší spolupráci s Městskou policií Hrádek nad Nisou na další 2 roky za stejných podmínek jako doposud.

7. Schvaluje všemi hlasy podání žádosti o dotace na rok 2016 na Ministerstvo pro místní rozvoj, podprogram Podpora obnovy a rozvoje venkova, dotační titul č. 2 – Podpora zapojení dětí a mládeže do komunitního života v obci. Maximální výše dotace je 400 000,- Kč a činí 70% celkových nákladů, tzn., že celková cena bude cca 575 000,- Kč. Pokud ze zpracovaných návrhů budou podstatně vyšší finanční požadavky, bude předložena žádost na 1. etapu.

Děti a paní učitelky z mateřské školy a základní školy dostaly za úkol sestavit si využití zahrad. Během prosince mi odevzdají, co vymyslely a já zpracuji a podám žádosti na Ministerstvo. Sama jsem moc zvědavá, co vše si naplánovaly. Budeme doufat, že se nám podaří dotaci získat.

8. Schvaluje všemi hlasy podání žádosti o dotace na rok 2016 na Ministerstvo pro místní rozvoj, podprogram Podpora obnovy venkova, dotační titul č. 5 – Podpora obnovy místních komunikací, kdy dotace činí 50% celkových nákladů. Žádost bude zpracována na celkovou částku 600 000,- Kč. *Je v obci několik komunikací, které opravu potřebují, tak pokud se podaří získat dotaci, opraví se toho více.*

Chotyňské adventní trhy

Je sobota večer, právě jsem se vrátila domů z 1. Chotyňských adventních trhů a musím vám sdělit, že jsem plná nadšení a spokojenosti. Když jsme to s mamkou začaly plánovat, nadšení ostatních nebylo tak jasné ... spíše jsem slýchávala „V Chotyni jsou kreativní lidé?“ nebo „Slib, že nebudeš zklama-

ná..." atd. Nezbylo nic jiného, než si očekávání nastavit tak, že je to prostě 1. ročník, který samozřejmě bude slabší, ale že to aspoň zkusíme a uvidíme. Když se mi ale do poslední chvíle hlásili další a další prodejci, bylo po obavách.

Po 13. hodině se začali scházet prodávající a vybalovat jednu hezčí věc za druhou, oči nám jen přecházely. Takovou kreativitu jsem ani já nečekala, prostě úžasné!

Na 14. hodinu se začali valit další a další lidé a po celou dobu chodili noví a noví človíčky. Musím se přiznat, že jsem začala být v tu chvíli pyšná a to na to, že jsme trhy s mamkou uspořádaly, na úžasnou kreativitu prodávajících a na skvělou podporu od příchozích návštěvníků.

Už se těším na další ročníky, neboť nám tu dneškem vznikla další krásná tradice a příští rok to rozjedeme ve velkém!!!

Díky, Dita Mlejnecká

Schůzka rady s dobrovolnými organizacemi

Na konci října se opět uskutečnila schůzka rady se zástupci dobrovolných organizací, základní a mateřské školy a také soukromými osobami, které pořádají v obci nějaké akce. Zhodnotili jsme rok 2015 a společně naplánovali termíny v roce 2016.

Plánované akce v roce 2016

16. ledna	XXVII. Myslivecký ples
23. ledna	Hasičský ples
13. února	Květinový ples
14. února	Dětský maskární bál
19. března	Maskární ples
28. března	Velikonoce na hradě Grabštejn
16. dubna	Mezinárodní den památek a sídel SH Grabštejn
30. dubna	Pálení čarodějnic u sokolovny
28. května	Den mužů Svaz žen

29. května	Den dětí na hradě Grabštejn
4. června	Dětský den Svaz žen
11. června	Den otevřených dveří u myslivců
24. června	Slunovrat SH Grabštejn
18. června	Víla Nisa OÚ + organizace
2. a 3. července	Létohrádky na hradě
16. a 23. července	Večerní prohlídka se sv. Barborou SH Grabštejn
6. a 7. srpna	Dny řemesel SH Grabštejn
1. – 5. srpna	Příměstský tábor T. J. Sokol + org.
20. srpna	XXIV. benefiční koncert
27. srpna	Hradozámecká noc SH Grabštejn
3. září	Den otevřených dveří u hasičů
10. září	Sportovní den dětí a mládeže T. J. Sokol Chotyně
28. října	Lampiónový průvod na hrad T. J. Sokol + hrad
25. listopadu	Rozsvícení vánočního stromu ZŠ a MŠ Chotyně
Advent	Adventní prohlídka na hradě SH Grabštejn
4. prosince	Mikulášská nadílka Svaz žen
3. prosince	Vánoce na hradě SH Grabštejn
24. prosince	Polední ván. rozjímání
31. prosince	Silvestrovský fotbal FK 2012 Chotyně

Na konci roku si lidé kvůli odstávce nevyřídí nové občanské průkazy ani cestovní pasy

V souvislosti s novelou zákona o občanských průkazech a zákona o cestovních dokladech si lidé nebudou moci na konci roku 2015 vyřídít nové občanské průkazy ani cestovní pasy.

V termínu od 24. do 31. prosince 2015 je naplánována odstávka systému. V uvedeném období nebudou přijímány žádosti o vydání občanských průkazů a cestovních dokladů a ani nebudou vyrobené doklady předávány. Důvodem tohoto přerušení jsou technické úpravy, které vyžadují odstávku systému.

Podávat žádosti o vydání občanského průkazu a cestovního pasu a předávat vyrobené doklady bude naposledy možné 23. 12. 2015.

Jak jsme se stali Chotyňáky

Sedmdesát let jsme si letos připomínali od konce druhé světové války. Méně jsme si uvědomovali, že její konec zároveň pro nás a naši zemi znamená sedmdesát let nepřetržitého míru. Přitom je to období v dějinách neobyčejně dlouhé - vždyť za těch sedm desetiletí u nás přišla na svět tři pokolení.

Téměř nic z toho, co se ve střední Evropě stalo během minulého století, se Chotyni nevyhnulo. Přesto její tvář nic nezměnilo tolik jako dvě události, vlastně místního rázu, které se staly v rozpětí jednoho červencového týdne roku 1945:

*** Pondělí 9. 7.** - výbuch munice po Hitlerově Wehrmachtu, svážené ze širokého okolí do místní továrny na cukrovinky k roztřídění na municí použitelnou v československé armádě (šlo hlavně o střelivo do ručních zbraní) a na municí určenou k likvidaci v místní pískovně (týkalo se především dělostřeleckých granátů a pancéřových pěstí). Výbuch podle tehdejšího vyšetřování měli zavinit Němci, kteří byli přiděleni k manipulaci s municí. Výsledek exploze: osm československých vojáků a sedm Němců na místě zahynulo.

*** Neděle 15. 7.** - vyhoštění většiny místních Němců do pár kilometrů vzdáleného Německa (podle zápisu v obecní kronice si s výjimkou peněz a cenností mohli vzít s sebou, co unesli a co uvezlo deset povozů, které dostali k dispozici na cestě do Žitavy, obsazené tenkrát Rudou armádou).

Chotyně se tak ze dne na den vyli-dnila: z bezmála patnácti stovek obyvatel jich zůstala zhruba desetina. Z Němců šlo především o antifašisty, dva z nich přišli s jednotkami naší armády na Východě (pan Pilz) a na Západě (pan Schnabel). Dále šlo o členy většiny smíšených rodin. Z Čechů to byli za války do Chotyně totálně nasazení, nově příchozí v prvních poválečných měsících a také navrátilci - jako třeba můj otec, který se v Chotyni narodil ještě za císaře Franze Josefa.

Otce, který necelý měsíc po válce byl pověřen převzít do českých rukou chotyňské nádraží, následoval zbytek rodiny (matka, tříletá sestra a já) s dvouměsíčním odstupem. Jako železničářská rodina jsme do Chotyně přicestovali v „hytláku“ s veškerým naším pražským vybavením. Popravdě řečeno z Prahy se mi moc nechtělo. Věděl jsem, že přijdu o kamarády, navíc se dvěma jsme se těšili, že od září začneme spolu chodit do školy. Zlomili mě až dva sliby - že se sestrou budeme mít dětský pokoj a že si pořídíme psa.

Dům, který otec dostal do národní správy s možností pozdějšího odkoupení, byl zánovní. Ale jeho vybavení - nahlíženo dnešními očima - bylo nic moc. Napojení na obecní vodovod představovaly tři kohoutky se studenou vodou (s odpadem do „pangejtu“). Elektrifikace zahrnovala jeden vypínač stropního světla a jednu zásuvku v každé místnosti. V domě byly dvoje kachlová kamna, na nichž se dalo vařit i péct, a obezděný měděný kotel v prádelně, v němž se vyvářelo prádlo a ohřívala voda na koupání. Vybavení doplňoval suchý záchod přizděný k domu a zaústěný do „senkrovny“.

Na přeškolení z chlapce narozeného v Praze na chotyňského kluka jsem měl zhruba měsíc. Mimo jiné to zahrnovalo chodit bosky i po pichlavém strništi, střílet z praku či z kravského vemene přímo do úst si nadojit mléko. Vlastně jediné, co mi na novém domově vadilo, byl suchý záchod. V létě navíc plný neodbytných much.

V budově, kde chotyňská škola do-
dnes sídlí, byly už v září roku 1945 otevřeny
tři třídy - první pro prvňáčky, druhá pro
druháky a třetí pro tři postupné ročníky,
tedy pro třetíáky, čtvrtáky a pátáky. První
třída se nacházela hned v přízemí. Svršky
jsme si odkládali na věšák na zadní stěně
třídy a tam se také přezouvali.

Nás prvňáky učil Josef Mikulášek,
který byl zároveň řídícím školy. Pro nás klu-
ky bylo podstatnější, že během prvních tý-
dnů po osvobození velel jako záložní podpo-
ručík vojenské jednotce dislokované v Cho-
tyni. Ostatně výuku nějaký čas vedl v unifo-
rmě, pochopitelně bez distinkcí a řemení
řečeného dohoda.

O přestávkách jsme si mohli odskočit
na záchod v mezipatře - děvčata na Dívky,
zatímco chlapecký kloset označovala tabul-
ka Hoši. Záchody byly suché, kluci měli pro
malou potřebu žlábek. Patrně to nám ke kon-
ci prvního školního roku vniklo nápad uspo-
řádat závod, kdo vyčůrá nejvýš (vyhrál
Erich - s převahou, ale celý mokrý).

Nejnápadnějším zařízením každé
třídy, naši první nevyjímaje, byl tehdy stupí-
nek v podobě dřevěné plošiny zhruba dva
metry široké a 20 - 25 centimetrů vyvýšené
nad podlahu třídy. Na stupínku byly umístě-
ny stojan s tabulí (uprostřed), kovový stojan
pro smaltovaný lavór a džbán plus houba na
stírání tabule (z pohledu žáků vpravo), stůl
se židlí pro vyučujícího, řečený katedra
(vlevo). V koutě za stolem se nacházelo pli-
vátko, kam si vyučující mohl odchrchat (což
pan řídící činil občas, ale jeho paní, která
nás učila ve druhé třídě, nikdy). Stupínek
bylo docela šikmé zařízení pro to, aby vši-
chni žáci mohli dobře sledovat dění u tabule
(kde se odehrávaly výklad i zkoušení) a na-
opak, aby učitel neunikla ani sebemenší
nepatřičnost v poslední lavici. Pokud se
pamatuji, stupínek z české školy zmizel po
„vítězství pracujících nad reakcí v únoru
1948“ jako o-patření nastolující nový,
soudružský vztah mezi učitelem a žákem.

Dlužno dodat, že se stupínkem zmizelo také
plivátko.

Žákovské lavice byly dvoumístné a
jejich sklopná sedátka byla litinovou kon-
strukcí spojena v jeden celek se šikmou sto-
lovou deskou opatřenou kalamářem a pod ní
umístěnou přihrádkou na školní brašnu. Jako
opěradlo sloužilo čelo další lavice. Lavice
měly několik velikostí a ve třídě byly roze-
staveny od nejnižší po nejvyšší ve dvou či ve
třech řadách.

Na čestném místě nad stupínkem vi-
sely v zasklených rámech malý státní znak
(dvouocasý český lev na prsou štítek se slo-
venským trojvrším a dvojitým křížem) a
por-tréty prezidentů Osvoboditele (tj. T. G.
Masaryka) a Budovatele (tzn. Edvarda
Beneše). Z nástěnných názorných pomůcek
mi v mysli natrvalo utkvěla tabule s písmeny
české abecedy, malými a velkými, v tištěné i
psané podobě.

K učebním pomůckám každého prvňá-
čka vedle věhlasného slabikáře Poupata (se-
staveného Josefem Kožíškem a ilustrované-
ho Marií Fischerovou - Květovou) patřila
břidlicová tabulka, z jedné strany linkovaná
(sloužila k nacvičování psaní), z druhé strany
byla prázdná (na ni se kreslilo). Tabulka byla
zasazena do rámečku z bukové lišty
s otvory na dva provázky, jeden uchycoval
pisátko, druhý houbičku. Pokreslená či
popsaná tabulka se houbičkou setřela a
byla připravena k dalším pokusům
o osvojování si psaní. Při poválečném
nedostatku všeho včetně škol-ních sešitů to
byla pomůcka k nezaplacení. Její jedinou
nevýhodou bylo, že praskla při méně
šetrném nakládání, k němuž spolehlivě
patřilo třeba sjíždění zachumeleného želez-
ničního náspu na brašně, v níž byla tabulka
uložena.

K psaní do sešitů zvaných písanka
jsme se my prvňáčci dostali až v době, kdy
jsme z Poupata byli s to plyně vyčíst dodnes
známé věty typu: Ema se myje i já se myji.
Ema myje mísu. Máme maso. Masa máme mí-
su. Přinést jsme si museli penál (byl dřevěný

a měl podobu podlouhlé škatulky se zašupovacím krytem) a v něm dřevěnou násadku, několik ocelových per v kovovém pouzderku chránícím je před rozskřípáním a také hadříček určený k otírání pera a nejednou i násadky od zbytků inkoustu. Pan řídící naplnil inkoustem kalamáře v lavicích (každý jsme měli svůj) a mohli se pustit do psaní touto zrádnou tekutinou. Po zbytek celé povinné školní docházky jsme pak prožívali nekonečnou hrůzu z kaňky, která se objeví zničehonic a v mžiku pokazí i ten nejzdařilejší krasopisný výkon.

Učili jsme se číst, psát, počítat - a také zpívat. Pan řídící nás doprovázel na housle (ovládnutí houslí nebo piana tehdy patřilo ke kvalifikaci kantorů obecných škol). Jako první písničku jsme si osvojili Ach, synku, synku, protože za dveřmi bylo 14. září, úmrtní den prezidenta Osvoboditele. Pak přišla na řadu Teče voda teče (rovněž oblíbená T. G. Masarykem), neboť se blížil 28. říjen, Den vzniku Československa. Pan řídící nám tehdy řekl, že prezident Osvoboditel je velká osobnost, jaká se rodí jen jednou za sto let, jenže my Češi máme to štěstí, že ve stejných letech se narodil jeho žák, náš druhý prezident Budovatel. Zkrátka tenkrát bylo ještě živé Zpěvem k srdci, srdcem k vlasti.

Také mezi námi prvňáčky se ze školního programu největší oblibě těšily přestávky. I tenkrát před 70 lety to byl čas, během něhož se dohadovalo a upřesňovalo, co se bude dělat po vyučování a následném obědě doma (školní jídelny vznikaly až po roce 1953, kdy při provedení měnové reformy byly zrušeny potravinové lístky). Bylo by proto logické, kdyby nejoblíbenější byla přestávka hlavní, zkrátka nejdelší. Kdepak, ta přestávka byla velice nepopulární. Během ní se totiž užíval rybí tuk. Šlo o opatření organizované celostátně, založené na dodávkách, jestli se nepletu, UNRRY. Díky němu mělo dojít aspoň k částečné nápravě toho, co s naší generací napáchala válečná strava do-statečná co do množství občas a

co do pes-trosti své skladby nikdy. Za tím účelem jsme byli povinováni nosit s sebou do školy polévkovou lžící. Když zvonek oznámil začátek velké přestávky, všichni jsme se hrnuli do fronty u skříně, v níž pan řídící uchovával vedle křídý a konvičky na inkoust také láhev s rybím tukem, abychom tu odpornou proce-duru měli co nejdřív za sebou. Ani jeho hlavni přestávka nemohla těšit. Nebyla to žádná maličkost naplnit ošklivým se žákům lžice rybím tukem tak, aby neukápl (a po třídě se nerozlil typický rybí zápach) a aby ho každý nejen dopravil do úst, ale také polkl.

Na fotografii pořízené na konci školního roku 1945 - 46 je nás prvních poválečných prvňáčků jedenadvacet, deset dívek a jedenáct chlapců, 12 z Chotyně, 3 z Grabštejna (který v té době byl samostatnou obcí) a 6 z Dolní Suché (kde škola byla otevřena až o rok později). Pestří jsme byli i etnicky: třináct nás bylo českého původu, čtyři německého, tři pocházeli ze smíšených česko-německých rodin a jeden ze Slovenska.

Ale to není směrodatné. Podstatné je, že všichni jsme si osvojili základy čtení, psaní, počítání a postoupili do druhé třídy. A posléze se stali rodiči a že naše děti, vnoučata a u některých už i pravnoučata nepoznali jiný život než v míru.

Karel Zeman, ročník 1939

Advent

(pokračování z knihy *Adventní čas* Dagmar Šotterové)

Svatá Barbora (4. prosince)

V předvečer tohoto svátku bývaly na vesnicích obchůzky žen a dívek. Zahalily se do bílých prostěradel či šatů, obličej si kryly závojem nebo rouškou. Bílá barva symbolizovala panenskou čistotu. V jedné ruce obvykle nesly košík s ovocem a sladkostmi (pro hodné děti), ve druhé metlu, kterou hrozily dětem nedobrym. Svůj příchod do domu ohlašovaly tlučněním na okno nebo jen tiše vstoupily s křesťanským pozdravem „Pozdrav Pánbůh!“

Nejznámější pověrou v tento den je řezání větviček, kterým se říká „barborky“. Nejlepší jsou z obyčejné třešně. Zvyk praktikují svobodné dívky, které se chtějí dovědět, jestli se do roka vdají. Musí však větvičku utrhnout po setmění a vlastními zuby a pak ji zalévat vodou z vlastních úst. Jestli přesně na Štědrý den rozkvetla, mohla se v příštím roce chystat svatba.

Svatý Mikuláš (6. prosince)

Postava Mikuláše je historicky doložena. Původní podoba jména Nicolaos (z řečtiny). Narodil se v křesťanské rodině kolem roku 280 v maloasijském městě Patari. Zbožný a příkladný život Mikuláše způsobil, že ho lidé začali uctívat a prohlásili ho za svatého. Pro jeho štědrost ho milovaly také děti. Vystupoval jako jejich ochránce před nemocemi a neštěstím. V předvečer jeho svátku se již mnoho generací těší na jeho štědré nadělování. Původní oslava svátku svatého Mikuláše měla podobu rozpustilého průvodu různorodých masek v mnohém podobných maskám masopustním, který se často choval dost nevázaně a vzbuzoval proto pohoršení církve. Časem se masky zredukovaly na postavy Mikuláše, Anděla a Čerta. Mikuláš býval vždy jen jeden, zato v jeho doprovodu mohlo být několik andělů a především čertů. Postava Mikuláše bývala většinou oděna v červené roucho, přes které byla přehozena jakási bílá halena bez rukávů s červeným křížem na břiše. Někdy byl oděv jen bílý s červeným křížem opět na břiše. Na hlavě míval špičatou biskupskou čepici (bílou nebo červenou) s křesťanským křížem a v ruce držel biskupskou hůl se zatočeným horním koncem, tzv. berlu, která byla znakem jeho úřadu. Většinou mu nechyběl bílý plnovous, který mu dodával na moudrosti a váženosti. Na zádech nosil nůši, v níž měl dárky pro děti. Vystupoval důstojně a dobrácky. Jeho pomocník Anděl míval dlouhé šaty nebo přehoz či noční košili, ale vždy byl bílý. Na hlavě míval čelenku s hvězdou nebo hvězda bývala nalepená či nakreslená přímo na čele. Samozřejmě nesměl chybět jeho nejdůležitější poznávací znak – křídla. Také on se nezapojoval do řádění a bujarého veselí, to obstarával Čert a jiné masky. Podoba hlavních aktérů je i dnešní době přibližně stejná. V jiných zemích ovšem mívají jinou nejen podobu, ale i jméno. V Americe a Velké Británii Mikulášovi říkají Santa Claus,

v Holandsku Sinter Klaase, ve Finsku Ukko, ve Francii pére Noel, ve Švédsku Jultomten, v Rusku Děda Mráz.

Jak slaví Vánoce lidé v dalekých zemích

Austrálie

Australané slaví u moře. Jejich Štědrý den spíš připomíná piknik pod širým nebem s hamburgerem, zeleninovými saláty, chlazenými nápoji a opalovacími krémy. Jen ti největší gurmáni zůstávají věrní krocanovi nadívanému kaštany, s oblohou z brambor a dýně. V Austrálii se prolínají kultury celého světa, proto i vánoční tradice je zde pestrá a různorodá.

Brazílie

Obyvatelé Brazílie se většinou hlásí k římskokatolickému náboženství, z toho vychází také zdejší vánoční tradice. Jsou však ovlivňovány kulturní i náboženskou různorodostí nových obyvatel Brazílie. Prolínají se zde zvyky indiánů, buddhistů, křesťanů i muslimů. Většina z nich se snaží dodržovat vánoční zvyky své domoviny, a to i přesto, že počasí spíš evokuje prázdninové radovánky. Vánoční dekorace se zasněženými vánočními stromky tu působí trochu bizarně. Protože jehličnany jsou zde velmi drahé, většina vánočních stromků je umělých se spoustou pestrobarevných ozdob, přesně v duchu čím barevnější, tím lepší. Večer si Brazilci pochutnávají již tradičně na pečeném krocanovi, ovoci a mořských rybách.

Dánsko

Místí vánoční tradici nepochybně velmi ovlivnil Hans Christian Andersen a jeho Vánoční pohádka. Proto je zde nejoblíbenějším stromkem smrček, možná i proto si Dánové potrpí na velké množství dárků, jejichž hlavním cílem je obdarovaného potěšit a co nejvíce překvapit. To je také důvodem, proč dělají s dárky takové tajnosti a kupují je dlouho dopředu. Zejména na vesnicích a v menších městech se ještě dodržuje stará

tradice - vítání vánočního posla. Ten o Štědrém dni zaklepe na dveře a přináší opravdu velmi zvláštní dárek. Bývá jim například kytičky slaměnek, otep sena či obrovská krabice, která je - jak velí zdejší starý obyčej - zabalena nejméně ve dvaceti vrstvách vánočního papíru. Dárek musí být vždy velmi osobní. Musí vycházet ze zvyků a vlastností obdarovaného. Pokud je jim tloušťník, může snadno dostat třeba krabičku špejlí z jitrnic, pokud obdarovaným je marnivá a parádivá dívka, může dostat komickou panenku. Tradičním dánským vánočním jídlem je husa nebo vepřová pečeně se zelím, pečená treska, horká rýže zalitá mlékem, jako dezert je oblíbený rýžový nákyp s vánoční mandlí.

Francie

Ve Francii již tradičně roznáší dárky Pére Noël. Bělovlasý a bělovousý stařík obvykle celý v bílém, který naděluje dárky do bot, do holinek, a když žádný škrpál není po ruce, nechává je za okny nebo u krbu. Stejně jako v celé Evropě jsou i zde Vánoce svátkem rodinným. 24. prosince je zvykem navštěvovat rodiče i známé, pít víno, kalvados a obdarovávat se drobnými dárky. Rozdávání dárků však předchází opulentní hostina typicky francouzského stříhu - s ústřicemi, bílými klobáskami, servírují se i hlemýždi, rybí polévka, ale i mušle a krocan. Ve většině rodin nesmí na stole chybět kaviár, uzený losos, obalovaná žabí stehýnka, jako dezert jsou oblíbené čokoládové rolády v podobě vánočního polínka.

Itálie

Podle dávné tradice, která sahá až do 12. století se v ulicích Říma (ale i dalších italských měst) objevují pastýři. Nosí tradiční tyrolské kloboučky zdobené stužkami a při svém pochodu městem hrají na píšťaly a flétny. Zastavují se před obrázky Madon na křížovatkách měst a hrají Ježíškovi vánoční ukolébavky. Stejně jako jinde v Evropě i zde jsou Vánoce výhradně rodinným svátkem. Italové chodí na bohoslužby, navštěvují kostely, ulicemi znějí koledy. V žádné domác-

nosti nesmějí chybět jesličky, které se již tradičně dědí. Již v první polovině 15. století byla Neapol vyhlášena výrobou jesliček, které jsou vyhledávanými a také velmi sběratelsky ceněnými až do dnešních dní. Od počátku 20. století je místním symbolem Vánoce i zde stromeček. Paradoxem je, že zásluhu na jeho masovém rozšíření měl Benito Mussolini, který si tento zvyk velmi oblíbil při svých cestách do hitlerovského Německa. Byl to on, kdo podporoval instalaci vánočních stromků na veřejná prostranství s nezbytnou pokladničkou pro charitativní účely. Italové tradičně servírují na vánoční stůl ryby - oblíbený je hlavně úhoř, který symbolizuje Evino rajské pokušení, raci, pečená kuřata, zvěřina a slaná kukuřičná kaše. Jako moučník se obvykle servíruje turecký med s oříšky, kaštanové pyrě. I když většina dětí dostává dárky 24. prosince večer, v některých částech Itálie je tradice vánočních dárků spojená s rozbřeskem 25. prosince, jinde je to až na svátek Tří králů a na Sicílii dokonce až 7. ledna.

Německo

Ze všech zemí Evropy je nám Německo v pojetí oslav Štědrého dne asi nejbližší. Již od prvního adventního dne se všude objevují adventní věnce i adventní kalendáře. Děti každý den otevřou jedno okénko s příslušným datem, pochutnají si obvykle na čokoládovém pamlsku a mohou se těšit na další den, blíž k vánoční nadílce. V této době také začínají ve všech městech vyhlášené adventní trhy. Stejně jako u nás přichází nejdříve první posel Vánoce - svatý Mikuláš. Svou na-dílku nechává v nablýskaných dětských botách. Ale pokud děti botičky krásně nena-blýskaly, Mikuláš jim do nich obvykle nadělí jen mrkev, brambory a někdy dokonce uhlí. Ale na tu pravou, velkou nadílku si děti mu-sejí počkat až do Štědrého dne. Vánoční tabule se v Německu neobejde bez pečené husy, ale i ostatní drůbeže. Velmi oblíbenou je i pečená kachna. Stejně jako u nás dárky naděluje Ježíšek, ale není sám. Pomáhá mu i vánoční

duch, kterému se v Německu říká Weinachtsmann. Je to starý ryšavý mužiček oblečený do pláště s kapucí. Po Německu cestuje na divokém větru. V pytli, který má většinou na zádech, odnáší neposlušné děti a také nevěrné ženy.

Stromky (smrčky) si budete moci koupit po 15. prosinci na OÚ.

Kdo potřebuje větvičky – smrk, borovice atd. – jsou za obecním úřadem. Můžete si nabrat.

Otevírací doba OÚ kolem Vánoc
23. prosince – bude zavřeno
28. – 30. prosince od 8 do 12 hodin
31. prosince – bude zavřeno

Knihovna bude naposledy otevřena v úterý 22. prosince od 9 do 12 hodin, potom až ve středu 30. prosince od 9 do 13 hodin. Ostatní dny bude zavřeno.

Sběrný dvůr bude po dobu svátků uzavřen, poprvé bude přijímat až ve středu 6. ledna 2016.

Nové jízdny řady vlaků a autobusů jsou nakopírované na obecním úřadu, kdo je potřebuje, může si je zde vyzvednout.

Prodejní vánoční trhy v Bílém Kostele nad Nisou

Kostel sv. Mikuláše

Neděle 13. 12. 2015 od 13 do 18 hodin

Prodej: vánoční stromky, šperky, malovaná keramika, přírodní mýdla, věnce, svícny, perníkové chaloupky, hračky, výrobky dětí z místní školy a školky a mnoho dalších rukodělných výrobků.

Jste srdečně zváni!!!

VÁNOČNÍ KONCERT

V úterý 22. 12. 2015 od 18 hodin v kostele sv. Mikuláše v Bílém Kostele nad Nisou.

Vystoupí Luděk Vele s dcerou Adélou a pěvecký sbor z Hrádku n.N. pod vedením R. Bartosche.

H. Klapková + DJ DREK
pořádají v sobotu 12. 12. 2015 na sále restaurace U lip

VELKOU VÁNOČNÍ PÁRTY

Od 15 hod. pro děti s bohatým programem a možná přiletí i Ježíšek a od 20 hod. pro dospělé.

*Vážení příznivci
benefičních koncertů na Grabštejně!*

Dlouho jsem přemýšlel, co Vám za sebe i své benefiční spolupracovníky popřát v době, kdy se opět rok schází s rokem. Až mne napadly následující řádky.

Letos jsme si připomínali sedmdesátiletí od konce 2. světové války. Málo jsme si ale – aspoň podle mne – připomněli, že oněch sedm desetiletí, prožila naše země v nepřetržitém míru.

Jistě někdy to byl mír na čestné slovo - jako třeba v současnosti. Nicméně za tu dobu u nás přišly na svět minimálně už tři generace, které válku nepoznaly na vlastní kůži. Sám patřím k té první.

Díky této mírové skutečnosti, která se v historii vyskytuje jen zřídka, jsme mnohokrát mohli, jak je u nás dobrou tradicí, nerušeně prožívat radostnou pohodu u vánočního stroměčku, bujaře se loučit s uplývajícím rokem a sprádat nejedno předsevzetí pro rok nový. Jsem rád, že ani letos tomu nebude jinak.

Proto si do očekávaného roku 2016 přejme vedle zdraví co nejvíc trvalého míru!

Luděk Vele

Polední vánoční rozjímání na Grabštejně

Zveme všechny CHOTYŇÁKY a příznivce hradu Grabštejn dne 24. prosince na polední vánoční rozjímání (přesně ve 12 hodin) na hrad Grabštejn.

Za doprovodu klavíru si s A. a L. Velovými zazpíváme několik vánočních koled. U Světla z Betléma zapálíme svíčku a vzpomeneme na ty, kteří už s námi nejsou.

Dáme si medovinu, děti čaj, opět můžete dodat něco málo cukroví a další. Chvilku popovídáme a půjdeme domů k vánočnímu stromku.

**Přejeme všem klidné a pohodové
prožití vánočních svátků.**

Vydává Obecní úřad Chotyně, registrační
číslo MK ČR E 11 793.